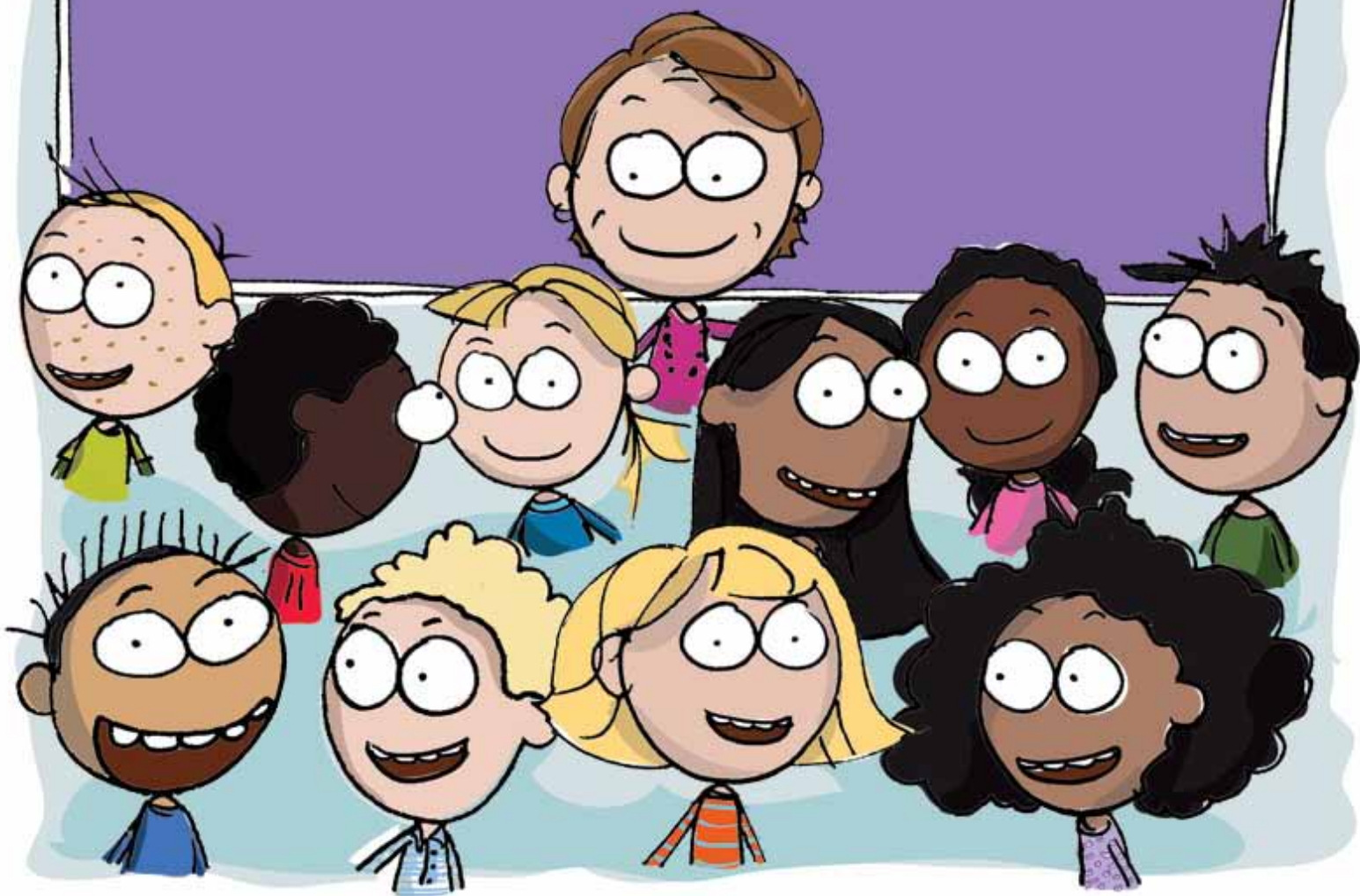


Hilda Algra
Illustraties: Betje.com

De Kanjerklas



1. Juf Karin en haar kanjers

Juf Karin heeft een bijzondere klas. Geen één kind is gewoon. Gelukkig maar.

Gewone kinderen zijn zo saai! Daar is niks aan te beleven.

Als er alleen gewone kinderen in de klas zouden zitten, zou juf Karin telkens in slaap vallen.

Stel je voor! Zitten de kinderen net lekker te werken, horen ze: 'Ggggggg.... ggggggg... ggggggg.' Met een juf die snurkt in de klas, kun je natuurlijk niet werken.

Juf Karin zou een kookwekker kunnen zetten. Die zou haar elke tien minuten kunnen wekken.

'Trrrrriiiiiing!' Juf Karin zou zeker wakker schrikken. Maar de kinderen schrikken zich dan ook een hoedje. En een klas vol hoedjes, daar is al helemaal niets aan.

Nee, juf Karin is maar wàt blij met haar klas vol kanjers. Zij houden haar wel bij de les.

Kevin bijvoorbeeld. Hij is zo'n kanjer in de klas van juf Karin. Kevins tafeltje staat naast dat van Kiara. Maar Kevins stoel is meestal leeg.



Als hij zijn best doet, kan hij vijf minuten stil blijven zitten.
Langer niet.

Stoeltjes zijn voor kinderen met zit-in-'t-gat.

Kevin heeft van alles: veel talenten en leuke sproetjes.

Maar zit-in-'t-gat, dat heeft hij niet.

Het ene moment buigt hij zich nog over een som, het volgende moment is Kevins stoeltje leeg. Dan is hij alweer bij de kast, aan de andere kant van de klas. Of onder de tafel van Kim.

Op de gang, afgedwaald op zijn weg naar de wc. Of hij is naar buiten geglipt door het open raam.

Alles trekt Kevins aandacht. Zijn handen willen er dan gelijk iets leuks mee doen. Zijn benen rennen er naar toe, zo snel ze kunnen. Nou, zie maar eens op je plek te blijven als al je armen en benen ergens anders heen gaan. Er is geen houden meer aan.

Vaak neemt Kevin zich voor: nu blijf ik op mijn stoel zitten! Maar al gauw beginnen zijn benen te wiebelen en zijn armen te wapperen. Als hij blijft zitten, wordt het geheid ruzie. Met Kiara, omdat hij haar pen de klas in schiet. Of met Kai omdat hij hem heeft geschopt. Zomaar, vanzelf. Daar wordt niemand blij van, ook Kevin niet. Dus kan hij maar beter even van zijn stoeltje glippen om zijn armen en benen uit te laten. Ergens waar hij niemand pijn doet.

Gelukkig snapt juf Karin dat. Ze geeft hem dan een briefje dat hij naar de directeur moet brengen. Of hij moet krijtjes halen uit de voorraadkast.

Kevin doet graag dingen voor juf Karin.

Zijn armen en benen worden daar helemaal gelukkig van.

3. Kai is kwijt

'Jongens, weet iemand waar Kai is?'

Alle kinderen in de klas van juf Karin kijken om zich heen.

'Net zat hij hier nog', zegt Kala. Voor de zekerheid kijkt ze nog even onder zijn tafeltje.

'Kevin, ga jij eens naar juf Bea en vraag of zij Kai heeft gezien.'

Juf Bea is de directeur.

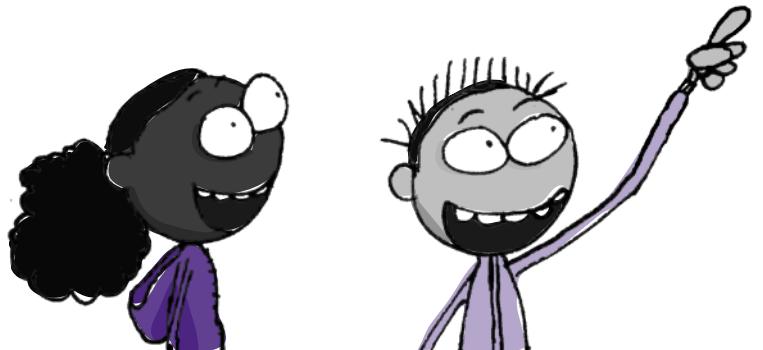
'Wel gelijk weer terugkomen hoor!', waarschuwt juf Karin.

'Geen omwegen.'

Even later komt Kevin terug. Ook juf Bea weet niet waar Kai is.

Kai is wel vaker kwijt. Niemand weet hoe het komt. Het ene moment is hij lekker aan het werk, het volgende moment is hij weg. Zomaar: floep - weg. Meestal is hij ook zomaar weer terug. Net zo floep. Maar nu niet. Na een halfuur is hij nog steeds niet opgedoken.

'Lieve kanjers, leg allemaal je werk neer', zegt juf Karin. 'Kai is nog steeds niet terecht. Ik word een beetje ongerust. We gaan zoeken.'



Ze zoeken onder tafeltjes en in de kast. Achter de verwarming en op de gang. Achter het schoolbord en in de prullenbak.

Maar nergens zien ze Kai.

'Laten we een gek geluid maken', stelt Kwasiba voor. 'De vorige keer kwam hij terug toen Kala een verkouden haan nadeed.' Alle kanjers maken om het gekst geluiden. Het wordt een bonte dierentuin met klepperende, fluitende, gaggelende en jeukelende wezens. Maar Kai komt niet tevoorschijn.

Zou hij buiten zijn? Juf Karin en haar kanjers trekken hun jassen aan en zoeken op het speelplein. De kwetterende spreeuwen in de boom zijn op slag stil als de kanjerklas omhoog kijkt.

Rrrrrroefffff suist de zwerm zwarte vogeltjes de boom uit. Na een paar rondjes landen ze in een boom verderop.

'Kai, ben je hier?', roept juf Karin.

'Kai, ben je hier?', echoën de kinderen.

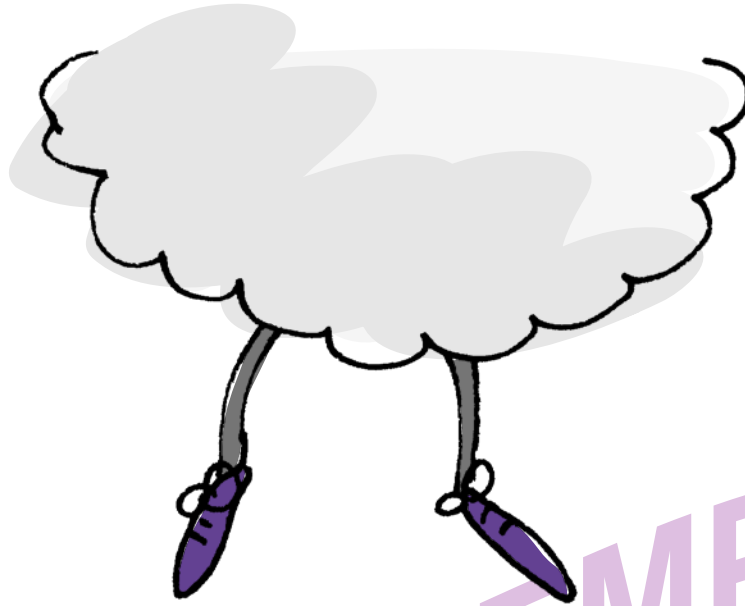
Geen antwoord.

Ze halen de zandbak overhoop en gluren tussen de struiken.

Dan wijst Kong naar de lucht. 'Daar!

Daar is Kai!'





In de lucht hangt een wit, wollig wolkje. Over de rand daarvan ziet Kong twee blauwe schoenen. De schoenen van Kai.

‘Kai! Kaaahaaaai!’, roept de hele klas.

Verbaasd kijkt Kai over de rand van de wolk. ‘Oh sorry, ik was er even niet bij.’

‘Dat hebben we gemerkt’, roept juf Karin.

‘Kom maar gauw beneden. We misten je.’

Kai laat zich over de rand van de wolk rollen en valt precies in de armen van juf Karin. Ze zet hem op de grond en samen gaan ze weer naar binnen.

4. Kamou ziet het licht

De enige die iets merkt is Kamou. Als hij de klas binnenkomt, is het licht anders: witter dan normaal. Het doet een beetje zeer aan zijn ogen.

‘Hebben we nieuwe lampen?’, vraagt hij aan juf Karin.

‘Nee hoor’, antwoordt juf Karin.

Kamou gaat naar zijn plaats. Hij houdt zijn hoofd omlaag. Dan komt het licht minder hard binnen. Veel helpt het niet.

Nu hoort hij ook nog heel hoge tonen. Hoger dan hoog. Ultrahoog. Het lijkt wat op het geluid van de tl-buis in het trappenhuis van de flat. Maar dan nog een stuk hoger.

Kamou houdt zijn handen voor zijn oren, maar het geluid gaat er gewoon doorheen. Het is dunner dan de kiertjes tussen zijn vingers.

Hij praat er met niemand over. Hij hoort en ziet zo vaak dingen die anderen niet opmerken. De meeste kinderen horen niet zo goed als Kamou. En grote mensen horen zelfs nog slechter.

Andere dingen kunnen anderen weer beter dan Kamou. Zoals gezichten lezen. Ze zien vanzelf of iemand blij is of boos. Dat vindt Kamou zo knap. Hij kan dat niet. Van plaatjes heeft hij geleerd dat



iemand die de mondhoeken omhoog heeft, blij is. En iemand met de mondhoeken omlaag is boos of verdrietig. Maar het klopt niet altijd. Soms heeft iemand de mondhoeken omlaag, maar dan zegt hij toch dat hij blij is. Dat is zo verwarrend! Liegt zo iemand dan, of hebben de plaatjes het fout?

Misschien kom ik wel van een andere planeet, denkt Kamou. Een planeet met allemaal mensen zoals ik. Als een kind van hier op mijn planeet zou komen, zou hij er ook niks van snappen.

Ook KENZA ziet wel eens dingen die anderen niet zien. Ze ziet weer andere dingen dan Kamou. Ook zij praat er niet vaak over, omdat anderen haar dan misschien raar vinden. Maar nu wil ze Kamou toch iets vragen. In het speelkwartier zoekt ze hem op.

‘Er is iets met juf Karin’, zegt ze. ‘Heb jij het ook gezien?’

‘Het is lichter in de klas’, antwoordt Kamou. ‘En ik hoor hoge geluiden.’

'Ik zie iets op haar schouder', zegt Kenza. 'Maar ik weet niet wat het is. Het is klein en vaag. We moeten het in de gaten houden.'

'In welke gaten?'

'Ik bedoel: we moeten blijven opletten.'

'Oké.'

Kamou doet zijn best om op te letten, maar dat valt niet mee met al dat lawaai. Een klas vol drukke kinderen is al erg. Een klas met ook nog ultrahoge tonen is helemaal erg. Maar Kenza had gelijk. Kamou ziet ook een klein dingetje op de schouder van juf Karin.

INKIJKEXEMPLAAR

6. Juf Karin doet vreemd

Het is tijd voor de rekenles. Juf Karin legt op het bord een som uit.

'Kijk. Eerst tel je deze twee op: 53 en 35.'

Ze schrijft de twee getallen onder elkaar op het bord en zet er een streep onder.

'Vijf en drie is negen en nog eens vijf en drie is negen. Samen 99.'

Kismet steekt zijn vinger op. 'Juf, vijf en d-d-drie is acht.'

'Nee hoor, Kismet', zegt juf Karin. 'Vijf en drie is negen. Tel maar na op je vingers.'

Terwijl Kismet naar zijn vingers kijkt, gaat juf Karin door met de uitleg van de som. Dan steekt Kiara haar vinger op. 'Juf, Kismet heeft gelijk: vijf en drie is acht.'

Juf Karin zucht. 'Het is nu echt niet de tijd voor discussies.

Luister nou maar gewoon even naar mijn les.'

Kai en Kong grinniken. Anderen kijken verbaasd. Niemand durft juf Karin nog tegen te spreken.

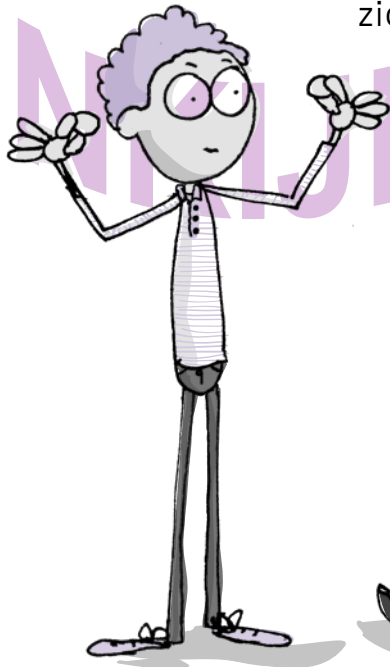
'Oh nee hè, Kiara. Niet weer!', zegt Kwasiba.

Maar het is al te laat. Kiara ontploft. Dat doet ze wel vaker. Als juf Karin zegt dat ze recht moet zitten.



Of als het regent én ze haar potlood niet kan vinden. Het kan gewoon van alles zijn, want Kiara ontploft makkelijk en snel. Eerst knalt ze er een hele reeks scheldwoorden uit en dan vliegt ze in honderd stukjes uit elkaar. Meestal tegelijk met haar stoeltje, tafeltje en alles wat erop ligt.

Kiara heeft een kort lontje. Alle mensen hebben een lontje volgens juf Karin, net als met vuurwerk. Kinderen met een lang lontje kunnen nog wel tot tien tellen als ze boos worden. Bij kinderen met een kort lontje is tot twee tellen al heel lang. Die ontploffen voor je doorhebt dat er iets aan de hand is. Knetterdeknal! Iedereen schrikt zich een rotje. En Kiara ligt in honderd stukjes verspreid door het lokaal.



'En wie mag haar weer opruimen?',
zucht Kwasiba.

'Kwasiba, Kismet en Kai, zetten jullie
Kiara weer in elkaar alsjeblieft?',
vraagt juf Karin. Mopperend pakt Kwasiba
een arm uit de prullenbak.

'Ik vind het wel geinig', zegt Kismet, 'het is
net een puzzel.'

Hij heeft zijn armen vol onderdelen van Kiara. Samen zoeken ze Kiara bij stukjes en beetjes bij elkaar.

'Hebben we nu alles?', vraagt Kai even later.

'Ik denk het wel', antwoordt Kwasiba. 'Laten we gewoon beginnen, dan zien we vanzelf wel of ze nog iets mist.'

'Waar zit nou eigenlijk dat lontje?', vraagt Kismet. 'Ik heb het nog nooit gezien. Het bestaat vast niet echt.'

'Natuurlijk wel', zegt Kwasiba, 'hoe kan ze anders ontploffen? Haar lontje is gewoon zo kort dat je het niet kunt zien.'

'Ja en het zit natuurlijk ergens aan vast', zegt Kai. 'Anders zou het nu nog gewoon in de klas liggen. Dan wordt het straks opgedweild door de schoonmakers.'

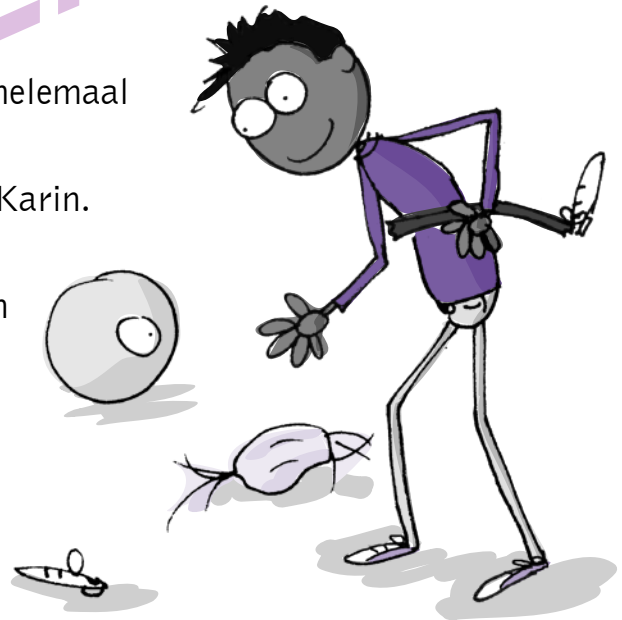
Een kwartier later is Kiara weer helemaal heel.

'Goed gedaan, kanjers!', zegt juf Karin.

'Khgwowowo', mompelt Kiara.

Kwasiba, Kismet, Kai en juf Karin kijken nog eens goed naar Kiara.

'Aha, ik zie het al', zegt juf Karin. 'Iemand heeft het hart op haar tong gedaan.'



Doe jij dat nog even op de juiste plaats, Kwasiba?’

‘Waarom ík weer!’, moppert Kwasiba. Maar ze doet netjes Kaira’s hart weer op de goede plaats.

Nog diezelfde dag schrijft juf Karin op het bord ‘Jan loopte naar school.’

‘Het is Jan liep!’, flapt Kiara eruit.

‘Vinger opsteken als je iets wilt vragen’, zegt juf Karin.

Kiara steekt haar vinger op en zegt opnieuw: ‘Het is niet Jan loopte, maar Jan liep.’

Juf Karin zucht. ‘Kiara. Ik ben blij dat je zo goed oplet. Maar het is echt loopte. Net als hoopte. Je zegt toch ook niet: ik hiep?’

‘Eh... nee,’ zegt Kiara, ‘maar...’

‘Nou, dat is dan duidelijk’, zegt juf Karin en ze gaat snel verder met de les.

Met grote ogen kijken de kinderen elkaar aan.

‘Ik hiep dat ik hier goed Nederlands zalde leren’, fluistert Kismet.

‘Dat kun je wel vergisten’, antwoordt Kala.

'Tijd bestaat niet', zegt juf Karin.
Kenza kan het gezicht van juf Karin
amper nog zien: het vreemde wezen zit
helemaal om haar hoofd heen.

'Ik heb geen tijd. En jullie hebben ook
geen tijd', gaat juf Karin verder.

'Ik heb een horloge', zegt Kiara.

'Dat zegt niks', antwoordt juf Karin.

'Een horloge is een onzinding.'

Ze tekent op het bord een grote cirkel
met een band erboven en een band eronder.

Ze wijst op de cirkel. 'Dit noemen ze de wijzerplaat. 'Daar begint
de onzin al. Want hoezo wijzer? Is die plaat wijzer dan jij en ik?
Ik dacht het niet. En daarop zijn dan stokjes aangebracht, zo. Ze
zitten vast in het midden en draaien in het rond.'

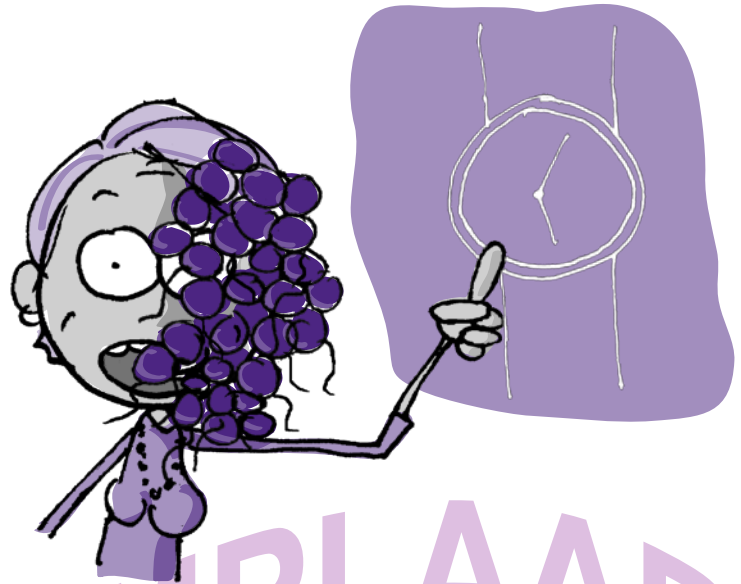
'Wijzers', zegt Kevin.

'Haha', lacht juf Karin, 'Dan is dit zeker de onderwijzer en die
andere de bovenwijzer. Nee hoor, er is hier maar één onderwijzer
en dat ben ik.'

'Boven is ze in ieder geval niet wijzer', fluistert Kenza.

'Nou,' gaat juf Karin verder, 'die stokjes draaien hun hele leven in
hetzelfde kringetje rond. Ze komen geen stap verder.

Dat noemen ze tijd. Tijd is dus onzin: het draait nergens op uit.'



De bel gaat. Alle kinderen ruimen hun tafeltjes leeg.

‘Wat is dat?’, vraagt juf Karin. ‘Heb ik gezegd dat jullie je tafeltjes leeg moeten ruimen?’

‘De bel is gegaan’, zegt Kevin. ‘Het is tijd.’

‘Wat heb ik nou net gezegd, Kevin? Tijd bestaat niet!

Pak allemaal je spullen weer en ga aan het werk.’

Onder de tafel worden briefjes uitgewisseld. Juf Karin ziet het niet.

Het bolletjesmonster zit om haar hele hoofd heen.

We moeten nu iets doen! Anders is er niks meer van juf Karin over!

Dan zitten we hier eeuwig!

Ik ben bang. Kismet.

Daaronder verschijnt:

Ik ook. Kwasiba.

Ik ook. Kiara.

Ik ook. Kai.

Ik ook! Kevin.

Ik ook, maar toch ga ik met het ding praten. Kim.

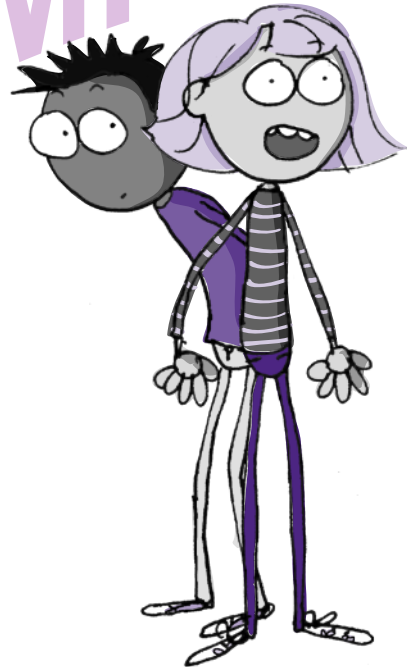
‘D-d-durf je dat?’, fluistert Kismet.

‘Nee, ik durf eigenlijk niet’, fluistert Kim terug.

'Maar ik doe het wel. Als je bang bent moet je er niet voor weglopen. Je moet ertegen praten. Het aan het lachen maken. Dat heeft juf Karin me zelf geleerd, toen ze nog gewoon deed. Wil je achter me komen staan straks? Dan durf ik beter.'

'Oké', fluistert Kismet. Hij steekt zijn duim op naar Kim. Hij wist niet dat ze zó dapper was.

INKIJKEXEMPLAAR



10. Grappen en grollen

'Ik weet wat het is om bang te zijn', zegt Kim tegen Kriiiiiiiiiii.

'Ik ben het ook heel vaak.'

Ze wacht even tot Kamou het vertaald heeft. 'Maar als ik tegen mijn buik praat, gaat het over. Omdat ik dan moet lachen.'

'Hij vraagt wat lachen is', zegt Kamou.

De kinderen doen allemaal lachen na. 'Ha ha ha, haha haha haha.'

Maar het klinkt niet echt. Het is neplachen. De kanjers worden er niet vrolijk van en Kriiiiiiiiiii al helemaal niet.

'Laten we moppen vertellen', stelt Kevin voor. 'Ken je die van die dode man? Ligt een dode man in een kist in een kamer. Het raam is open, de deur is dicht. Er branden twee kaarsen. Wat klopt er niet?'

'Het raam moet dicht', zegt Kwasiba.

'Mis', zegt Kevin.

'Iemand op de deur', raadt Kim.

'Mis', zegt Kevin.

'Zijn hart', zegt Kamou.

'Ja! Kende je hem al?'

'Nee, maar het is toch logisch? Als je dood bent klopt je hart niet.'

'Ik weet een mooie rap', zegt Kismet. 'Misschien houdt-ie wel van rappen.'

Met zijn handen trommelt hij een ritme op zijn tafel.

Kevin en Kong nemen het ritme over.

Kismet rapt:

'Dit is de rap van de kakakanjerklas.

Jij bent reuze in je sas met je paarse franjejas als een damestas op juf Karins knars, maar als je dacht dat jij een kakakanjer was dan heb je 't mis.

Jouw plaats is niet in onze kakakanjerklas dus moven!

Jongen jij hoort niet thuis op juf Karins zolder, dus moven!

Jij gaat holderdebolder naar je Lariekolder moven!

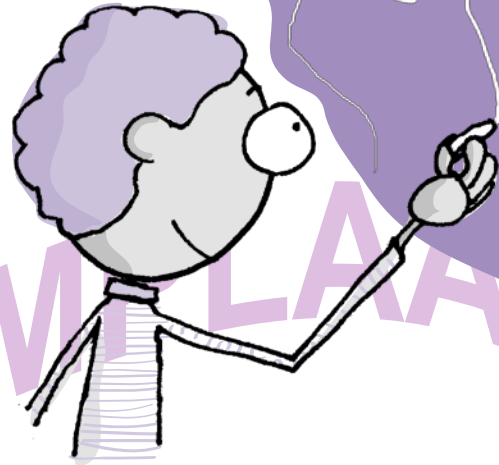
Zonder snoeven daar gaan toeven anders zul je mijn vuisten proeven.

Ga dus lekker op je hoeven, ja moven!

Want dit is onze kakakakakakakakakanjerklas.'

'Yo!', roept Kong en hij geeft Kismet een high-five.

'Gaaf, Kismet!', vinden ook de anderen. 'Vet!'



11. Het schibbert

'Kijk nou!', roept Kenza. Ze wijst naar Kriiiiiiiiiii.

'Het schibbert!', zegt Kwasiba

Het wezen schudt en drilt en bibbert.

'Het lacht', vertelt Kamou.

'Het k-k-krimpt', zegt Kismet.

'Het werkt!', zegt Kala. 'Kai heeft hem aan het lachen gemaakt.

En nou is-ie niet bang meer. Kijk, hij wordt steeds kleiner.'

Langzaam loopt Kriiiiiiiiiii leeg. Als een lekkend springkussen.

Niemand durft nog iets te zeggen. Stel je voor dat een geluid

Kriiiiiiiiiii alsnog weer bang maakt. En dat hij dan weer gaat groeien!

Stil kijkt de helft van de klas toe hoe Kriiiiiiiiiii krimpt.

De andere helft van de klas kan Kriiiiiiiiiii niet zien. Maar ze zien wel aan de gezichten van de andere kanjers of het nog steeds goed gaat met het krimpen.

'Hoe groot is-ie nou?', fluistert Kevin.



12. Kamou's vraag

'Jongens, wat doen we hier nog?', vraagt juf Karin. 'Het is al zeven uur! Jullie hadden allang naar huis moeten zijn.'

'Dat mocht niet van u', zegt Kevin.

'U zei dat tijd onzin was', vertelt Kwasiba.

'Heb ik dat gezegd???' , vraagt juf Karin.

Allemaal door elkaar vertellen de kanjers aan juf Karin over Kriiiiiiiii die om haar hoofd zat en bang was om te vallen.

Het maakt niet uit of ze om de beurt praten of door elkaar: het blijft een heel verwarrend, vreemd verhaal. Over de rare dingen die ze zei. Over de grappen die niet hielpen en de rap van Kismet.

'Maar hoe hebben jullie hem dan weggekregen?', vraagt juf Karin.

'Volgens mij kwam dat door de rap van Kismet', zegt Kim.

'Nee', meent Kwasiba, 'het begon toen Kai die weg tekende op het bord.'

Allemaal kijken ze naar de bochtige lijn tussen de planeten. De lijn die op het eind een mal slingertje maakt en dan abrupt stopt.



'Hij moest heel erg lachen', zegt Kamou. 'Dat gepiep van het krijtje was heel grappig in zijn taal. Hij kon niet vertellen wat er zo grappig aan was, zo hard moest hij lachen.'

'En daarna?', vraagt Kenza. 'Toen hij stopte met krimpen en jij met hem praatte? Wat zeiden jullie?'

'Ik wou dag zeggen. En ik wou hem nog iets vragen...'

'Wat dan?'

Kamou bloost.

'Als Kamou het niet wil zeggen, hoeft het niet', zegt juf Karin.

'Ik wil wel', zegt Kamou. 'Ik vroeg Kriiiiiiiiiii of hij buiten de aarde wel eens anderen zoals ik was tegengekomen.'

'Hoezo?', vraagt Kong.

'Laat Kamou nou eens uitpraten', zegt Kenza.

'Ik ben anders dan jullie. Ik hoor en zie andere dingen. Ik snap jullie vaak niet. Ik dacht dat ik misschien ook als babystofje op aarde was beland.'

'En?'

'Hij moest lachen. Hij zei dat hij nooit zulke vreemde wezens had gezien als hier op aarde. En dat ik net zo vreemd ben als jullie.'

'Dat heeft hij goed gezien', zegt juf Karin. 'Jullie zijn stuk voor stuk bijzonder: allemaal kanjers.'

13. Opgesloten

‘En nu naar huis!’, zegt juf Karin. Jullie ouders zullen wel heel erg ongerust zijn. Ze loopt naar de deur en wil die opendoen.

Maar de deur zit op slot.

‘Dan maar via het raam’, stelt ze voor.

De ramen zitten ook op slot.

Wat nu?

‘Een stormram’, stelt Kevin voor. Hij en Kong rennen zo hard ze kunnen met een stoel voor zich uit op de deur af. De stoel valt in stukken, de deur blijft heel.

Maar Kala kan karate.

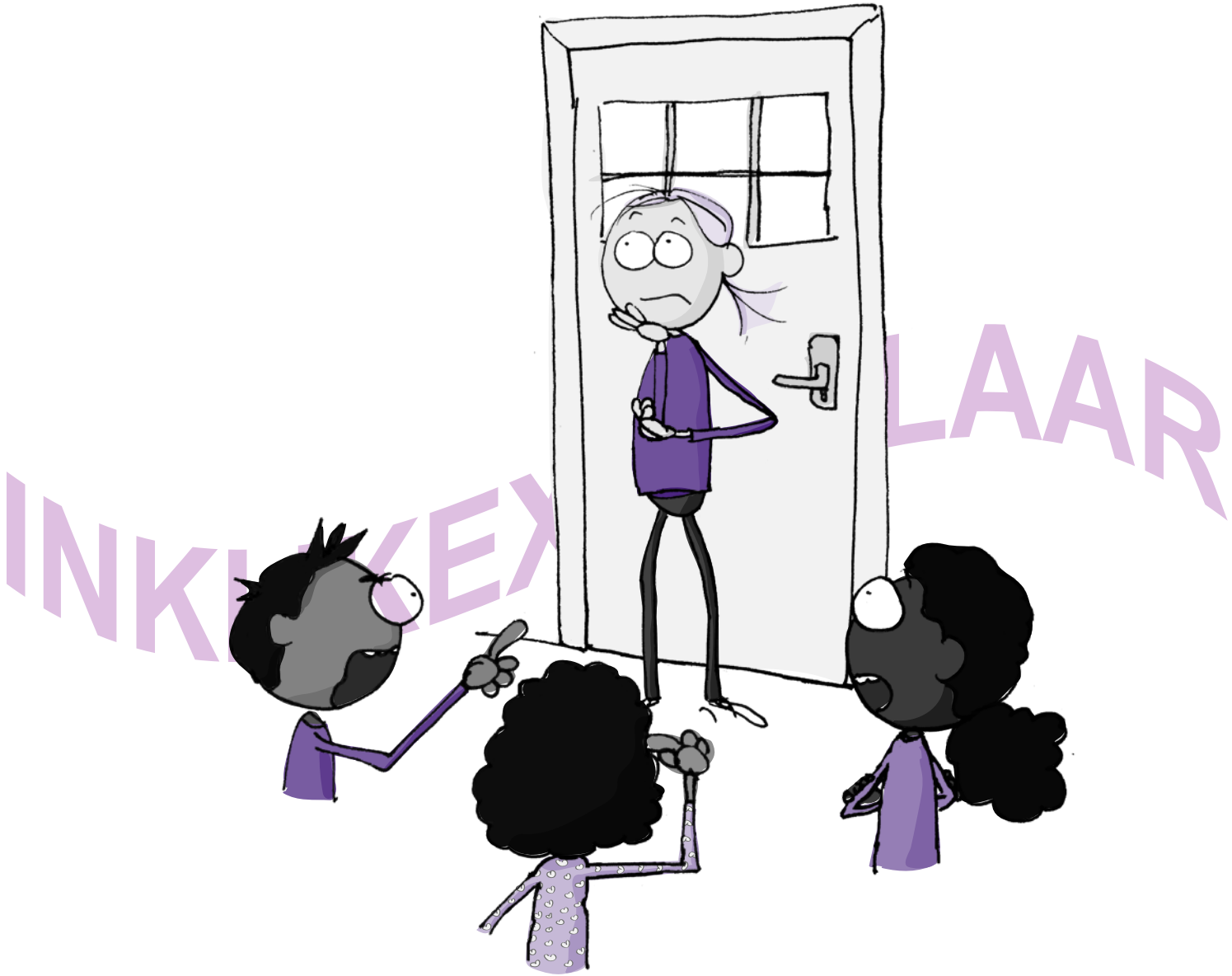
Nog voordat juf Karin het kan verbieden omdat dat veel te gevaarlijk is, geeft Kala een krachtige trap tegen het raam.

Zelfs dat helpt niet. Het glas is onbreekbaar.

‘Er zit maar één ding op’, zegt Kiara. Ze staat met haar rug tegen de deur. ‘Maak mij kwaad.’

Niet-begrijpend kijken de anderen haar aan.

‘Toe dan!’, zegt Kiara, ‘Maak me kwaad. Dan ontplof ik. En samen met mij ontploft de deur. Dan kunnen jullie naar buiten.’



‘Wauw, Kiara, wat een goed idee van je!’, zegt juf Karin.
Maar het valt nog niet mee om Kiara kwaad te krijgen nu ze het zelf wil. De kanjers zeggen de lelijkste dingen tegen Kiara.
Maar het helpt niet.
‘Jullie menen het niet’, zegt ze. ‘Dat zie ik toch. Dan werkt het niet.’

‘Zo stom’, zegt Kwasiba. ‘Om de haverklap ontplof je en moeten wij je weer opruimen. Maar nu het nodig is laat je het afweten. Aan jou hebben we echt niks!’
Met een daverende knal ontploft Kiara.

Als het stof is neergedwarreld, ziet de kanjerklas een gat waar eerst de deur zat.

Gauw zetten ze Kiara weer in elkaar, met de linkerhersen helft links en de rechterhersen helft rechts. Ook haar hart komt op de goede plaats terug.

‘Dat was een goeie van me hè?’, zegt Kwasiba.

‘Ik dacht dat je het meende’, zegt Kiara.

‘Haha, natuurlijk niet. Maar ik wist wel dat je er kwaad om zou worden.’